

РЕШЕНИЕ

№ 6113

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенова, като разгледа дело номер **7914** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от „ОББ Интерлийз“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], представлявано от Н. И. Х. и А. Х. Б. –изпълнителни директори, чрез адв.Я. Ш. с адрес за кореспонденция –гр.С., [улица] срещу Заповед № 23-4332-003146/03.07.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2А б.“А“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ –СДВР – Р. Б. Н..

В жалбата се излагат подробни аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена от некомпетентен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като не са изяснени всички факти и обстоятелства, както изрично изисква нормата на чл.35 от АПК, не е посочена датата на извършване на административното нарушение. Иска се атакуваният административен акт да бъде отменен. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ш., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – в съдебно заседание не се представлява. С придружителното писмо за изпращане на административната преписка прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски. Излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Лек автомобил „Пежо Боксер“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя „ОББ Интерлийз“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] . На 03.06.2020г. е сключен договор за финансов лизинг по отношение на посочения автомобил с опция за прехвърляне на правото на собственост с търговско дружество „Хидрострой“ АД .

На 01.07.2023г. в [населено място], около 09.45 часа автомобилът е управляван от З. В. М., движейки се по [улица]с посока на движение от ул. Преки път към бул.Н. П. като на образуваното кръстовище, автомобилът не пропуска пешеходец и малко по –късно е спрял от органите на МВР за проверка на [улица]пред № 180. При проверка за употреба на алкохол с Дрегер Алкотест 7510 ARNA-0132, техническото средство е отчело положителен резултат -1,53 промила наличие на алкохол на водача в издишания въздух. Издаден е талон за медицинско изследване с № 113794 за УМБАЛ „Св.Анна“ . Констатирано е от служителите на МВР, че водачът на автомобила З. В. М. с ЕГН [ЕГН] не е правоспособен водач, не е придобивал правоспособност и не притежава СУМПС. Установено е нарушение на чл.150 от ЗДвП, чл.119 ал.4 от ЗДвП –водачът на завиващо ППС не пропуска пешеходците и на чл.5 ал3 т.1 – водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред

За установените нарушения е издаден АУАН серия ГА № 1012055/01.07.2023 г. от мл. автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ -СДВР –Е. А. Л. .

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003146/03.07.2023г. от Р. Б. Н. на длъжност –полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР , с която на основание чл. 171, т.2А б.“А“ от ЗДвП по отношение на собственика на автомобила – „ОББ Интерлийз“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС –лек автомобил „Пежо Боксер “ с ДК № СВ 6954 Рр за срок от 6 месеца .

По делото е представено като доказателство Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР , с която са оправомощени длъжностните лице от отдел „Пътна полиция“ СДВР , които да издават заповед за принудителни административни мерки по чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква“а“ и т.6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП,

мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от отдел „Пътна полиция“ СДВР, които да издават заповед за принудителни административни мерки по чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква“а“ и т.6 от ЗДвП. Поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, противно на твърденията на жалбоподателя.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.

Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е лекия автомобил.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. В тази връзка изложените в жалбата твърдения за нарушение на чл.35 от АПК са неоснователни. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно

средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което не притежава съответното свидетелство за управление.

Между страните не е спорно, че собственик на МПС е „ОББ Интерлийз“ ЕАД. Констатирано е, че водачът на МПС, не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. За налагането на ПАМ от вида на процесната е достатъчно да бъде установено, че МПС, съотнесено към конкретните факти по делото, е управлявано от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Специално по делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразената в АУАН констатация, че водачът е управлявал визириания автомобил „Пежо Боксер“ с рег. [рег.номер на МПС], като не е притежавал свидетелство за управление и никога не е бил правоспособен водач.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП в приложимата редакция за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който предоставя управлението на моторно превозно средство на водач, който не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, какъвто е и процесния случай. Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визириано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК. Издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка съответства на целта на закона. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. В случая ПАМ е наложена за 6 месеца, което е в законоустановения

минимум, поради което се явява законосъобразна.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ОББ Интерлийз“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], представлявано от Н. И. Х. и А. Х. Б. –изпълнителни директори, чрез адв.Я. Ш. с адрес за кореспонденция –гр.С., [улица] срещу Заповед № 23-4332-003146/03.07.2023г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.2А б.“А“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ –СДВР – Р. Б. Н..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: